

Geneză

Cornelia Mateiță

Păcatul original, Adam și Eva în grădina Edenului - Cromolitografie de la sfârșitul secolului al XIX-lea

Era a cincea zi și Dumnezeu-Tatăl privi în jurul său, mulțumit: făcuse lumina și întunericul, așezase pe cer Soarele și Luna, făcuse Pământul, apele și munții, viețuitoarele și pomii... Toate erau bune, dar cine să se bucure de ele?

Și atunci Domnul făcu OMUL. Întâi bărbatul, apoi, din coasta acestuia, lângă inima lui, să-i fie mereu alături, iubindu-l și sprijinindu-l, femeia.

Nu știa Domnul că viclenia șarpelui va aprinde în mintea iscoditoare a femeii scânteia curiozității, acea neliniște care îndeamnă mereu la întrebări, căutări, răspunsuri și iar întrebări, căutări...

Și s-au înfruptat din fructul oprit, mărul cunoașterii și pe dată ochii lor nu mai vedeau, ci topeau culorile curcubeului în simfonii de lumină, urechile nu auzeau, ci valsau pe trilurile păsărilor și în adierea vântului, inima nu bătea, ci se contopea cu cealaltă inimă, jucându-se cu roiurile de fluturi ascunși în stomac și șoptind printre lacrimi (de fericire?):

*„Ce bine că ești, ce mirare că sunt!
Două cântece diferite, lovindu-se, amestecându-se
Două culori ce nu s-au văzut niciodată”.*

Și el (sau ea?) îngână neîncetat:
*„Aș fi vrut să te păstrez în brațe
Așa cum țin timpul copilăriei, în trecut”.*

Dar păcatul neascultării a fost mai greu decât dorința și, împreună, umăr lângă umăr, mână în mână, inimă cu inimă, izgoniți din Rai au plecat spre Pământ să-și umple viața cu frumusețe, cu bucurie și iubire, cu trudă, zbucium, lacrimi și durere...

Și le-a fost casă verdele întunecat al pădurii cu acoperiș de munte semeț și s-au hrănit cu dulceața poamelor din câmpurile întinse, și-au potolit setea din șipotul izvoarelor, s-au scăldat în bubuitul cascade-lor și în valurile adânci de albastre, s-au încălzit la Soare pe cingătoarea de nisip a mării, aurie, smălțuită cu scoici și mirosind a alge...

Amândoi erau parte a aceluiași întreg, unul fără altul nu aveau nici un rost, unul fără altul nu erau nimic: unul simțea, trăia și scria, altul simțea, asculta și trăia.

Scânteia de geniu furată de la Dumnezeu-Tatăl i-a dus spre un alt fel de nemurire: nemurirea prin creație!

Fie că pe Pământ numele lor este Alexei Mateevici, Elena Farago, Ion Barbu, George Topârceanu, Vasile Alecsandri, Marin Sorescu, Ana Blandiana, Adrian Păunescu, Nicolae Labiș, Nichita Stănescu sau Lucaeafărul Eminescu, în Analele Domnului este scris VISĂTOR iar în sufletul omului este gravat POET!